

Yöllä jäinen usva jälleen nousee
haudastaan,
vartiosta, luota vainajien paikaltaan,
houkuttelee uuden uhrin luokseen
surmaansa,
laulaa omituisen, oudon taikansa.

Nälissään ja suojaa etsien, sisimmässään lämpöä kaivaten,
kirottuna vai voittaneena,
kaiken elon riemun raivaten.

Öinen suo on kiintynyt lapseensa,
jota kirouksensa varjelee,
ilman lämpöä, ei elämää ollenkaan,
ei taantumusta rakkauteen.

Haudanusva on vihannut ihmistä,
inhonnut sen lihaa ja aatteita,
pyrkimystä saada osakseen
aina kaiken ilman vaateita.
Siinä käsitykset kirouksesta
eroavat kuten päivä ja yö,
ihmiselle kiros on kuolema,
ja meille kuolema on mieluisa työ.
Jumala on kahlinnut lampaansa,
ketju on kuin elämä,
ruoste, aika ja inhon vaikutus
on meidät laskenut vapauteemme.
Siinä kirouksemme muuttuu siunatuksi,
ihmisruumis jäätyy suohon paikalleen.
Haudanusva on sielujemme liitto
ja rauha piinasta on öinen hiljaisuus.

Ei virettä, ei harmoniaa,
ei nuotin nuottia ilman taikaa.
Pelko muuttuu mielenkiinnoksi
ja sävel tuo kristityt luoksemme.